

i Dag havde pyntet Frokostbordet — alene fordi De forleden sagde, at De satte mere Pris paa at se en Blomsterbuket end en Oksesteg paa et Bord. De véd, at jeg for mit eget Vedkommende absolut foretrækker Oksestegen.“

Han smilte halvt forlegen.

„Jeg føler det godt, Frøken — jeg er et ganske uværdigt Menneske. Jeg forsikrer Dem, jeg skammer mig virkelig. Skænd derfor kun dygtigt paa mig ... jeg fortjener det. Men De skal se, jeg skal nok forbedre mig. Det er vistnok bare saadan en Slags Børnesygdom, jeg er i Færd med at faa ud af Kroppen lidt gammeldags Romantik maaske. De véd jo, hvad de allernyeste Profeter præker. Vi bærer alle paa en Arv af mølædt Romantik, siger de, — og vistnok har da enten min Fader eller min Moder en Gang ejet en større Kapital deraf end de fleste.“

„Deres Moder — ?“

„Ja — men lad os tale om noget andet, Frøken! De skulde dog ikke gaa og glemme, hvad det var, De vilde fortælle mig. For det var vel ikke dette?“

De var kommen ind i en bred Kastanjeallé, der dannede Havens Afslutning ud imod Markerne. En jublende Hærskare af metalglinsende Stære sværmede